

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

Α΄.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Ἦν κυριακὴν ἐκεῖνην, φλέγουσαν κυριακὴν Ἰουλίου, μεγάλην πανήγυρις ἐτελεῖτο, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐθνικοῦ διαγωνίσματος ἐν τῷ σταδίῳ τῆς Προδηγκιανῆς Ἀψῆς. Ὅλη ἡ πόλις εἶχε συρρεύσει· οἱ ὕφανται τῆς Νέας Ὀδοῦ, ἡ ἀριστοκρατία τῆς συνοικίας Καλάνδης, καὶ αὐτοὺ ἐτι τοῦ κόσμου τῆς Βωσαίρ.

«Πεντήκοντα τουλάχιστον χιλιάδες ἀνθρώποι!» ἀνέγραφεν ἡ «Ἀγορὰ» ἐν τῷ χρονικῷ τῆς ἐπιούσης· ἀλλὰ δέον νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν μεσημβρινὴν μεγαλοποιήσιν.

Ἐἶνε ἐν τούτοις ἀληθές ὅτι πλῆθος ἀπειρον παρετάσσετο, συνωστιζέτο ἐπὶ τῶν ἡλιοφλεγῶν βαθμίδων τοῦ πεπαλαιωμένου ἵπποδρομίου, ὡς ἐν τῇ καλῇ τῶν Ἀνωτίνων ἐποχῇ, καὶ ὅτι ἡ ἐορτὴ τῶν συνελεύσεων ἠφάνιζετο ἐν αὐτῇ τοῦ λαοῦ τῇ πλημμύρᾳ. Ἄλλο τι βεβαίως ἢ οἱ δρόμοι, αἱ παλαῖστραι, τὰ παίγνια, οἱ συναγωνισμοὶ πλαγιαζῶν καὶ τυμπανιδίων, ἐγχώρια θεάματα πλεον τετριμμένα τοῦ πυρροῦ λίθου τοῦ σταδίου, ἐκράτει δύο ὥρας αὐτοὺς ὀρθοῦς ἐπὶ τῶν φλογερῶν πλακῶν, δύο ὥρας ὑπὸ τὸν καίοντα, τὸν τυφλοῦντα αὐτὸν ἥλιον ἵνα ἀναπνέωσι φλόγα καὶ κονιορτὸν ὄζοντα πυρίτιδα, ἀψηφοῦντες τὰς ὀφθαλμίας, τὰς ἠλιάσεις, τοὺς φθοροποιούς πυρετούς, ὄλους τοὺς κινδύνους, ὅλας τὰς βαδάνους ἐκεῖνον ὁ καλοῦσιν ἐκεῖ πανήγυριν.

Τὸ μέγα τῆς πανηγύρεως θέμα ἦτο ὁ Νουμάς Ρουμεστάν.

Ἄ! ἡ παροιμία: «Οὐδεὶς προφήτης...» ἀληθεύει ἀναμφιδόλως διὰ καλλιτέχνας, διὰ ποιητάς, ὧν οἱ συμπατριῶται τελευταῖοι πάντοτε ἀναγνωρίζουσι τὴν ὑπεροχὴν, ὅλως ἰδεῶδη ἄλλως καὶ ἀνευ ψηλαφητῶν ἀποτελεσμάτων· ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τοὺς ἀημοσίους ἀνδράς εἰς τὰς πολιτικὰς ἢ βιομηχανικὰς ἐξοχότητας, εἰς τὰς ἰσχυράς ἐκεῖνας παραγωγούς δόξας αἵτινες ἀναλύονται εἰς εὐνοίας, ἐπιρροάς, αἵτινες ἀντικατοπτρίζονται εἰς παντοειδεῖς ἐπὶ τῆς χώρας καὶ τοῦ κατοικοῦ εὐποίας.

Ἰδοὺ δέκα ἥδη ἔτη καθ' ἃ ὁ Νουμάς, ὁ μέγας Νουμάς, ὁ ἐπίλεκτος τοῦ λαοῦ βουλευτής, εἶνε προφήτης ἐν Προδηγκίᾳ, δέκα ἔτη καθ' ἃ, διὰ τὸν ἐνδοξόν τῆς βλαστών, ἡ πόλις τῆς Ἀψῆς ἔχει τὰς τρυφερότητας, τὰς διαχύσεις μπτρός, καὶ μπτρὸς μεσημβρινῆς, ἐκδηλοῦσεν ταῦτα πάντα με κραυγὰς, χειρονομίας καὶ θωπείας. Ἄμα τῇ ἀφίξει του, τὸ θέρος, μετὰ τὰς διακοπὰς τῆς Βουλῆς, ἄμα τῇ εἰς τὸν σταθμὸν ἐμφανίσει του, οἱ θρίαμβοι ἄρχονται: οἱ ὄρφειοι εἶνε ἐκεῖ, ὑπὸ χοροῦς ἠρωϊκοῦς ἀναπετάννυνται αἱ κεντηταὶ τῶν σημαῖοι ἀχθοφόροι ἐπὶ τῶν βαθμίδων καθήμενοι,

περιμένουσιν ἵνα τὸ παμπάλαιον οἰκογενειακὸν ὄχημα, τὸ παραλαβὸν τὸν βουλευτὴν προχωρήσῃ διὰ τριῶν τῶν τροχῶν του περιστροφῶν ἐν τῇ διόδῳ Βερσέρ, ὅτε πάραυτα ἀντικαθιστῶσι τοὺς ἵππους καὶ δύρουσιν αὐτοὶ τὸν μέγαν ἀνδρα, ἐν μέσῳ τῶν ζητωκραυγῶν καὶ ἀνυψώσεων πύλων, μέχρι τῆς οἰκίας Πορτάλ ἐνθα κατέρχεται. Τόσον ὁ ἐνθουσιασμός αὐτὸς ἔχει καταστῆ τετριμμένος ἐν τῷ τυπικῷ τῆς τελετῆς τῆς ἀφίξεως, ὥστε οἱ ἵπποι σταματῶσιν αὐτομάτως ὡσεὶ πρὸ σταθμοῦ, εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ ἐνθα οἱ ἀχθοφόροι συνειθίζουσι νὰ τοὺς ἀποξευγνύωσι, καὶ διὰ τῶν σφοδροτέρων μαστιγώσεων οὐδὲ βῆμα θὰ ἐπέιθοντο νὰ ἔκαμνον περιπλέον.

Ἀπὸ πρώτης ἡμέρας, ἡ πόλις μεταβάλλει ὄψιν: δὲν εἶνε πλέον ἡ σκυθρωπὴ ἐπαρχία, με τοὺς μακρούς τῆς ἐν ὥρᾳ μεσημβρίας ὕπνος, τοὺς βαυκαλιζομένους ὑπὸ τῶν τριγμῶν τῶν εἰς τὰ φλέγοντα τοῦ περιπάτου δένδρα τεττίγων. Καὶ κατ' αὐτὰς ἔτι τὰς ὥρας τοῦ ἡλίου, αἱ ὁδοί, ἡ πλατεία ἐμψυχούνται ὑπὸ πλῆθος ἀνθρώπων πολυασχῶλων, φερόντων πύλους ἐπισκέψων, ἐνδύματα ὧν ὁ μέλας χρωματισμός προβάλλει ζωηρῶς ἐν τῷ φωτὶ, διαγραφόντων ἐπὶ τῶν λευκῶν τοίχων τὴν ἐπιληπτικὴν τῶν κινήματων αὐτῶν σκιάν. Τὸ ὄχημα τῆς ἐπισκοπῆς, τὸ τοῦ προέδρου, ἀναδείουσι τὴν λεωφόρον· εἶτα ἐπιτροπαὶ τῶν περιχώρων ἐνθα ὁ Ρουμεστάν λατρεύεται διὰ τὰς φιλοβασιλικὰς του ἀρχάς, προσδεῖται ὕφαντριῶν προσέρχονται καθ' ὁμάδας δι' ὅλου τοῦ πλάτους τῆς λεωφόρου, μ' εὐσταλεῖς τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τὸν ἀρλεσιανὸν τῶν κεφαλόδεσμον. Τὰ πανδοχεῖα γέμουσιν ἀγροτῶν, ἐργατῶν τοῦ Καμάργου καὶ τοῦ Κρώ, ὧν τ' ἀπεξευγμένα ἀμάξια πληροῦσι τὰς μικρὰς πλατείας, τὰς ὁδοὺς τῶν πολυανθρώπων συνοικιῶν, ὡς ἐν ἡμέραις ἀγορᾶς τὴν ἐσπέραν, τὰ καφεῖα, βριθοντα κόσμου, μένουσιν ἀνοικτὰ μέχρις ὥρας τῆς νυκτὸς λίαν προκεχωρημένης.

Οὐδεὶς προφήτης ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατριδί! Ἔρκει νὰ ἐδλέπετε τὸ στάδιον κατὰ τὴν κυαναυγὴν αὐτὴν κυριακὴν τοῦ Ἰουλίου 1875, τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ κοινοῦ πρὸς τὰ ἐν τῷ ἀμφιθέατρῳ συμβαίνοντα, τὰς πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ἐστραμμένας, ὄψει ὄλων τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου διασταυρούμενον τοῦτο πῦρ ὄλων τῶν βλεμμάτων, τὸ δημοτικὸν ἀνάδαθρον, ἐνθα ὁ Ρουμεστάν ἐκάθητο ἐν μέσῳ τῶν πολυποικιλτῶν περιβολῶν κοὶ τῶν τεταμένων πολυχρῶων μεταξωτῶν, τῶν ἀλεξιγλιῶν, τῆς τελετῆς. Ἔρκει νὰ ἠκούετε τοὺς λόγους, τὰς ἐπιφανήσεις ἐκστάσεως, τὰς ὑψηλοφῶνως ἀνταλλαζομένας ἀφελεῖς σκέψεις τοῦ καλοῦ ὄχλου τῆς Ἀψῆς, τὰς μὲν ἐν τῷ ἐπαρχιακῷ τῶν ἰδιώματι, ἄλλας ἐν χονδροειδεῖ καὶ βαρβάρῳ γαλλικῇ, με τὴν

προφορὰν ἀπηνῆ ὄλως ὡς ὁ πέραν ἥλιος, προφορὰν τονίζουσαν χωριστὰ μίαν ἐκάστην τῶν συλλαβῶν.

— Θεοῦλη μου! ὤμμορφος!... Θεέ! πόσον εἶνε εὐμορφος!...

— Πάχυνε ἀπὸ πέρσιν πρὶ πολὺ.

— Κ' ἔτσι πρὶ πολὺ φαντάζει.

— Σύχασε δά... ὅσο γι' αὐτό, πάντα εἶνε καὶ φαίνεται.

— Κύττα τον, ἐσὺ μικρέ, τὸ Νουμά μας... Νὰ λὲς ἄμα μεγαλώσης πῶς τὸν εἶδες, π ὡς!

— Πάντα με τὴν Βουρβωνικὴν του μύτη... Καὶ δὲν τοῦ λείπει δόντι.

— Κι' οὔτε τρίχα τοῦ ἀσπρίσε...

— Διάολε! Ἄμ' δὲ γέρασε καὶ τόσο... Γεννήθηκε στὰ τριανταδύο, τὴ χρονιὰ ποῦ ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος ἐβγαλε ἀπ' τὰ σήματα τὸν κρῖνο, τί ὀργή!

— Ἄ! τὸν Φίλιππο τὸν κατεργάρον!

— Δὲν τοῦ ἀποφαίνονται τὰ σαραντατρία του.

— Καὶ βέβαια, δὲν τοῦ ἀποφαίνονται...

Ἄμ' ὤμμορφὸ μου ἄστρο...

Καὶ διὰ τολμηρᾶς χειρονομίας, ἀνθηρὰς κόρη με φαίους τοὺς ὀφθαλμούς, τῷ ἐπεμπε, μακρόθεν, φιλίημα ἀντηχῆσαν εἰς τὸν ἄερα ὡς ἡ κραυγὴ πτηνοῦ.

— Τὸ νοῦ σου, Ζέττα... ἔ, καὶ νὰ σ' ἐδλεπ' ἡ γυναῖκά του!

— Ἡ μαδιά εἶν' ἡ γυναῖκά του;

Ἄμ' ἡ κυανὰ ἐνδεδυμένη ἦτο ἡ γυναικαδέλφη του, κόρη ὠραία ἥτις μόλις θὰ ἐξῆλθε τοῦ ἐκπαιδευτηρίου καὶ ἥτις ἀπὸ τώρα ἵππεύων ὁμοίως πρὸς δραγόνον. Ἡ κυρία Ρουμεστάν ἦτο μᾶλλον σοδαρά, μᾶλλον ὑπερήφανος τὸ ὄφος. Αἱ Παρισίναὶ αὐταὶ κυρίαὶ τόσο περὶ φαντάζονται! Καὶ ἐν τῇ ἀχρεία τῶν διαλέκτων, αἱ γυναῖκες, ὀρθαί, τὰς χεῖρας τεταμένας ἀνωθεν τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἀνέλυον ὑψηλῇ τῇ φωνῇ τὰ συστατικά τῶν δύο Παρισινῶν, ἐξήταζον τοὺς μικροὺς τῶν ταξιδιωτικῶν πύλους, τὰς στενάς τῶν ἐσθῆτας τῶν ἐλλειψίν κοσμημάτων, ἐν πλήρει ὅλα ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἐγχωρίους τῶν περιβολῶν: ἀλύσεις χρυσᾶς, φορέματα πράσινα, κόκκινα, με ὑπερμεγέθεις στρογγύλας προσεχόχας. Οἱ ἀνδρες ἀπληρίθμουν τὰς ὑπὲρ τῶν κοινῶν πραγμάτων ἐκδουλεύσεις τοῦ Νουμά, τὴν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἐπιστολὴν του, τὸν ὑπὲρ τῆς λευκῆς σημαίας λόγον του. Ἄ! δώδεκα ὡς αὐτόν νὰ ὑπῆρχον ἐν τῇ Βουλῇ, ὁ Ἐρρίκος Ε' ἀπὸ πολλοῦ θὰ ἦτο ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Μεμεθυμένος ἐκ τῶν θορύβων, ἐρεθίζομενος ὑπὸ τοῦ πλάνητος ἐνθουσιασμοῦ, ὁ καλὸς Νουμάς δὲν εὗρσκε τὴν ἡσυχίαν του εἰς τὴν μέρσο. Ἀνετρέπετο ἐπὶ τοῦ εὐρέος του ἀνακλίντρου, καμμῶν τοὺς ὀφθαλμούς, περιχαρῆς τὴν ὄψιν, ἐροῖπτετο ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο πλευρόν.

εἶτα ἀνεπύδα, περιέτρεχε μεγάλοις βήμασι τὸ ἀνάβαθρον, ἐκλινεν ἐπ' ὀλίγον πρὸς τὸ ἀμφιθέατρον, ἐρρόφα τὸ φῶς αὐτό, τὰς κραυγὰς αὐτάς, κ' ἐπανήρχετο εἰς τὴν θέσιν του προσήνης, καλὸν παιδίον, μὲ χαλαρὸν τὸν λαιμοδέτην, ἐπίδα εἰς τὴν ἔδραν του ἀναρριχώμενος διὰ τῶν γονάτων, καί, τὴν ῥάχιν καὶ τῶν ὑποδημάτων τὰ πέλαμα ἄστρέφον πρὸς τὸ πλῆθος, ὠμίλει πρὸς τὰς ὄπισθεν καὶ ἄνωθεν του καθήμενας Παρισινὰς του, ἐπειρᾶτο νὰ ταῖς μεταδώσῃ τὴν φαιδρότητα του.

Ἡ κυρία Ρουμestάν ἐπληττεν. Αὐτὸ κατεδείκνυεν ἢ ἀφηρημένη, ἢ ἀδιάφορος ἐκφρασίς τῆς καλλιγράμμου ὄψεως τῆς, ἐνεχοῦσης τι τὸ ὑψηλοφρόνως ψυχρὸν, ὅτε δὲν ἐνεψυχούτο ὑπὸ τῆς ἀναλαμπῆς τῶν φαιῶν, τῶν μαργαριτωδῶν τῆς ὀμμάτων, ἀληθῶν ὀφθαλμῶν Παρισινής, καὶ ὑπὸ μειδιάματος στόματος ἀκτινοβόλου.

Αἱ μεσημβριναὶ αὐταὶ φαιδρότητες, αἱ ὅλως οἰκτεῖαι καὶ θορυβώδεις, ἢ ἀδόλοχος αὐτῇ γενεᾷ, ἢ διαχυτικῇ, ἢ ἐπιπόλαιος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν τόσῳ ἐνδόμυχον καὶ σοβαρὸν τῆς χαρακτῆρα, τὴν ἐδυσχέρανιν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὐτὴ καλῶς τὸ αἴτιον, διότι παρὰ τῷ λαῷ τούτῳ ἀνεύρισκε τὸν πολλαπλόν, τὸν κοινὸν τύπον τοῦ ἀνδρὸς παρ' ᾧ ἀπὸ δεκαετίας ἔζη, καὶ ὃν πρὸς κακὸν τῆς εἶχε μάθει νὰ ἐννοῇ. Ὁ οὐρανὸς αὐτός, ὑπερβολικὸς τὴν λάμψιν, ἀνταυγιατικὸς τὸ θάλλος, δὲν τὴν ἔθελεγε. Πῶς ἔκαμνον, καὶ ἀνέπνεον, ἐκεῖνοι ὅσοι; Ποῦ εὐρίσκον πνοήν, διὰ τὸσόν βοήν; Κοί ἀψωσιούτο εἰς ρεμβασμὸν ὠραίου παρισίνου οὐρανοῦ, φαιοῦ καὶ συντεταραγμένου, δροσερᾶς βροχῆς ἀπριλίου ἐπὶ τῶν ἀποστειλόντων λιθοστρώτων.

— ὦ! Ροζαλία, ἐὰν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ τις...

Ἡ ἀδελφὴ τῆς καὶ ὁ σύζυγος ἠγανάκτου: ἢ ἀδελφὴ τῆς ἰδίως, ἀκμαῖα νεάνις ὅλη ζωὴ καὶ ὑγεία, ἀνορθομένη καθ' ὅλον τὸ ἀνάστημά τῆς ἵνα κάλλιον βλέπῃ. Πρῶτην ἡδὴ φορὰν ἤρχετο ἐν Προβηγκίᾳ, καὶ ἐν τούτοις θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸ μῖγμα κραυγῶν, χειρονομῶν, ὑπὸ ἰταλικὸν ἦλιον, ἀνεκίει ἐν αὐτῇ μυστικῇν τινα χορδῆν, ἐστικτικὸν καθεῦδον, τὴν μεσημβρινὴν καταγωγὴν τῆς ἦν προσέδιδον αἱ ἐπὶ ὀφθαλμῶν οὐρὶ συνενούμεναι μακρὰί τῆς ὀφθῆς καὶ τὸ θαμβὸν χροῖας εἰς ἦν οὐδεμίαν τὸ θέρος προσέδιδεν ἐρυθρότητα.

— Ἴδωμεν ἀγαπητῇ μοι Ροζαλία, ἔλεγεν ὁ Ρουμestάν, ὅστις μεγάλως ἐπόθει νὰ μεταπέισῃ τὴν γυναῖκά του, ἐγέρθητε καὶ ἴδετε... Οἱ Παρίσιοι ὅσας παρέσχον ποτὲ θέαμα παρόμοιον;

Ἐν τῷ ἀπεράντῳ θεάτρῳ τῷ ἐλλειψοειδῶς πεπλατυμένῳ καὶ διατέμνοντι μέγα τεμάχιον τοῦ κυανοῦ τοῦ οὐρανοῦ, μυρία πρόσωπα συνεβλίσθησαν ἐν κλιμακωταῖς σειραῖς ἐπὶ τῶν βαθμίδων, μὲ βλέμματα ζωηρῶς διαπεραστικά, μὲ τὰς ἐορτασίμους ἐσθῆτας καὶ τὰς ποικίλας περιβολὰς θαμβούσας διὰ τῆς λαμπρότητος καὶ τῶν μυρίων τῶν ἀνταυγείων. Ἐκεῖθεν, ὡς ἀπὸ γιγαντείου κάδου, ἀνεδίδοντο φαιδροὶ ἀλαλλαγμοί, οὕτως εἶπεῖν, διὰ τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου. Μό-

λις ἀντιληπτὸς εἰς τὰ κατώτερα στρώματα, εἰς ἃ περιεδινούντο ἢ κόνις καὶ ἀπνοαί, ὁ θρούς αὐτὸς ἐφ' ὅσον ἀνήρχετο καθίστατο ἐναργέστερος, ἐξεκαθαρίζετο ἐν τῷ ἐλευθέρῳ ἀέρι. Πρὸ πάντων διέκρινέ τις τὰς κραυγὰς τῶν πωλητῶν γαλακτωδῶν ἀρτίσκων τῶν περιφερόντων ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα τὰ διὰ λευκῶν λινῶν ἐπεστρωμένα κἀνιστρά των. Καὶ αἱ μεταπράτται δροσεροῦ ὕδατος, ἀναδείουσαι τὰς πρασίλους τῶν κ' ἐστιλδωμένας λαγίνους, ὅσι ἐγέννων δίψαν διὰ μόνον τῶν φωναστικῶν τῶν: «νερὸ φρέσκο... ποῖός θέλει νὰ πῆ;...»

Εἶτα, ὑψηλά, ἐπάνω, παιδία τρέχοντα καὶ παίζοντα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ σταδίου, ἐστεφον τὴν μεγάλην αὐτὴν ὄχλοδοὴν δι' ἦχων ὀξέων, ὡς πτῆσις πετροχειλιδόνων. Καὶ ἐφ' ἀπάντων τούτων ὅποια θαυμάσια παίγνια φωτός ἐφ' ὅσον— τῆς ἡμέρας προιοῦσης— ὁ ἦλιος ἐστρέφετο βραδέως ἄνωθεν τοῦ στρογγύλου καὶ εὐρέος ἀμφιθέατροῦ ὡς ἐπὶ τοῦ δίσκου ἡλιακοῦ ὥρολογίου, ἀναγκάζων τὸ πλῆθος νὰ συνωστίζηται πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ συρρῆν ἐν τῇ σκιερᾷ ζώνῃ, νενοῦν τὰς ἐκτεθειμένας εἰς τὸ ὑπερβαλλόντως ζωηρὸν θάλλος θέσεις, τὰς ἐκτάσεις τῶν ὑπὸ ξηρῶν χόρτων διαχωριζομένων πυρροχρόων πλακῶν ἐφ' ὧν συνεχεῖς πυρκαϊαὶ ἐχάραξαν μαῦρα ἴχνη.

Ἐνίοτε ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων σειρῶν, λίθος τῆς ἀπεσπᾶτο τοῦ γηραιοῦ μνημείου, ὑπὸ τὰς ὠθήσεις τοῦ κόσμου, ἐκκλίετο ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα ἐν μέσῳ κραυγῶν θρόμου, συνθλίψεων, ὡσεὶ τοῦ ἀμφιθέατρον ὅλον κατέρρεε· καὶ ἐγένετο ἀνὰ τὰς βαθμίδας κινήσις ὁμοία πρὸς τὴν ἐφοδὸν τῆς μαινομένης θαλάσσης ἐπὶ ἀπορρώγος, διότι παρὰ τῇ διαχυτικῇ αὐτῇ γενεᾷ τὸ ἀποτέλεσμα οὐδέποισε εἶνε σχετικὸν πρὸς τὴν αἰτίαν, μεγεθυνόμενον ὑπὸ τῶν φανταστικῶν, τῶν δυσαναλόγων ἀντιλήψεων.

Οὕτω βρῖθον κ' ἐμψυχούμενον, τὸ ερεῖπιον ἐφαίνετο ἀναδιοῦν, ἢ ὄψις του ὡς μνημείου ἱστορικοῦ ἐξηφανίζετο. Παρῆγεν, εἰς τὸν θεώμενον αὐτό, τὸ συναίσθημα ὃ θὰ ἐγέννα ἢ ὑπὸ συγχρόνον Ἀθηναίου ἀπαγγεῖλια στροφῆς τοῦ Πινδάρου, ἢ τὴν ἢ ἀναβίωσις τῆς νεκρᾶς γλώσσης, δίχως πλέον τῆς σχολαστικῆς τῆς καὶ ψυχρᾶς ὄψεως. Ὁ τόσῳ αἰθριοαὐτὸς οὐρανὸς ὁ ὁμοῖος πρὸς ἐξατμιζόμενον ἄργυρον, οἱ παρὰ τῇ ἐπαρχιακῇ διαλέκτῳ τηρούμενοι λατινικοὶ τονισμοί, ἐδῶ κ' ἐκεῖ παρὰ τὴν εἴσοδον θόλου στάσεις τινὲς ἀκίνητοι, ἀρχαῖκα τὴν θέαν, σχεδὸν γλυπτικά, ὁ τύπος τοῦ διαμερίσματος, αἱ ὅμοιαι πρὸς μετὰλλια προβάλλουσαι κεφαλαὶ αὐταὶ μὲ τὰς βραχεῖας καὶ κυρτὰς ρίνας καὶ τὰς πλατείας ἐξυρισμένας παρεῖας, καὶ τὸ ὑπεστρωμένον γένειον τοῦ Ρουμestάν, τὰ πάντα συνεπλήρουν τὸ Ἰνδαλμα εἰκόνας ρωμαϊκῆς, μέχρις αὐτῶν τῶν μπυθμῶν τῶν ἐλδεδτικῶν ἀγελάδων, τῶν ἀπνησύντων ἐν τοῖς ὑπογείοις ὀπότεν τὸ πάλαι ἐξήρχοντο οἱ λέοντες τῆς πάλης καὶ ἐλέφαντες. Οὕτω, ὀπότεν ἠνοιγετο ἐπὶ τοῦ κενοῦ καὶ ὀλοκιτρίνου ἐκ τῆς ἄμμου ἀμφιθέατροῦ ἢ ὑπερμεγέθους μάτρῃ ὀπῆ τοῦ Π ο δ ἰ ο υ ἦ τις ἐκλείετο διὰ δικτυωτοῦ,

περιέμενε τις νὰ ἐβλεπε τὴν ἐξώρμωσιν θηρίων ἀντὶ τῆς εἰρηνικῆς καὶ ἀγροτικῆς παρελάσεως τῶν ἐν τῷ διαγωνίματι στεφθέντων ζῴων καὶ ἀνθρώπων.

Ἦτο ἡδὴ ἢ σειρά τῶν φορβάδων, ἄς ὠδήγουν κρατοῦντες διὰ τῆς χειρὸς ἀπὸ τῶν χαλινῶν, μὲ πολυτελεῖς ἐπαρχιακὰς ἐπιστρώσεις, μὲ ἠνορθωμένας τὰς μικρὰς τῶν ξηρὰς κεφαλὰς τὰς διὰ θυσάνων καὶ ἀργυρῶν κωδωνίσκων ἐστολισμένας, μὴ πτοουμένας ἐκ τῶν μεγάλων ἠχηρῶν μαστιγῶσεων, μὲ ὀρθίους ἄνωθεν ἐκάστης τούτων τοὺς ἱπποκόμους των. Ἐν τῷ πλήθει, ἐν ἑκάστον χωρίον ἀνεγνώριζε τοὺς δαφνηφόρους του, τοὺς ἀνήγγελλον ὑψηλῇ τῇ φωνῇ:

«Νὰ ὁ Καθαγιῶν... Νὰ ἡ Μωσσάνη...»

Ἡ μακρὰ λαμπρὰ παρέλασις ἐξεκλιόσσετο ὀλόγυρα τοῦ σταδίου ὃ ἐπλήρουν κλαγγῆς σπινθηρίζουσας, φωταυγῶν ἀπικηρίσεων, ἔκαμνε στιγμιαίαν στάσιν πρὸ τοῦ θεωρείου τοῦ Ρουμestάν, συνδυάζουσα ἐν τιμητικῇ συμφωνίᾳ τοὺς κρότους τῶν μαστιγῶν καὶ τοὺς ἦχους τῶν κωδωνίσκων, εἶτα ἐξηκολούθει τὴν κυκλοτερῆ πορείαν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ὠραίου ἱππέως ἤθεροντος ἀνοικτόχρουν στενὴν περισκελίδα καὶ ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἐνὸς τῶν κυρίων τοῦ Ἰμῆλου, ὀργανωτοῦ τῆς ἐορτῆς, τὰ πάντα διαστρέφοντος δίχως νὰ τὸ ἐννοῇ, συγχέοντος τὴν ἐπαρχίαν πρὸς τὴν Προβηγκίαν, οὗ ἢ παρουσία προσέδιδεν εἰς τὸ ὅλον θέαμα ἀόριστόν τινα ὄψιν ἐφίππου συνοδείας τοῦ Φραγκόνη. Ἐπειτα, οὐδεὶς, ἐκτὸς ὀλίγων ἀγορῶν, προσεῖχεν. Ὅλων τὰ βλέμματα ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὴν δημοτικὴν λεωφόρον, κατακλυζομένην ἀπὸ μιᾶς ἡδὴ στιγμῆς ὑπὸ πλῆθους προσερχομένου ἵνα χαιρετίσῃ τὸν Νουμᾶν ἐπὶ τῇ ἀφίξει του, φίλων, πελατῶν, παλαιῶν συμμαθητῶν, ὑπερηφάνων διὰ τὴν πρὸς τὸν μέγαν ἄνδρα γνωριμίαν των καὶ τὴν ἐπίδειξιν αὐτῆς ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου, πρὸ τῆς θέας ὄλων.

Τὸ πλῆθος ἐπήρχετο ἀλλεπάλληλον, ἀδιάκοπον. Ἐβλεπέ τις γέροντας, νέους, ἀγρότας ἐν περιβολῇ φαῖᾷ ἀπὸ περικνημίδων μέχρι τοῦ μικροῦ των πύλου, ἐργοστασιάρχας ἐν ἐορταστικῇ περιβολῇ μὲν ρεδιγκότας πτυχομένους, οἱ κ ο κ υ ρ α ἰ ο υ ς, ἐργάτας τῶν περὶχώρων τῆς Ἀψῆς ἐν στρογγύλοις ἱματίοις, ἕνα πρωεῖα τοῦ λυμένου Ἀγίου Λουδοβίκου, συστρέφοντα μεταξὺ τῶν χειρῶν τὸν χονδρόν του σκουφόν, ὅλους μὲ τὰς ὄψεις μέχρις ὀφθαλμῶν κεκαλυμμένας ὑπὸ μαύρων γενειάδων ἢ ἐξυρισμένας κατὰ τὸ παλαιὸν γαλλικὸν σύστημα, βραχυλαίμους, ἐρυθροπαρεῖους καὶ καθίδρους, μὲ μαύρους, ἀποστειλόντας, προέχοντας τῆς κεφαλῆς ὀφθαλμούς, μὲ τὰ κινήματα πλήρη οἰκειότητος.

Καὶ πῶς ὁ Ρουμestάν τοὺς ὑπεδέχετο, μὴ κάμων διακρίσεις παρουσίας ἢ καταγωγῆς, μὲ τὴν αὐτὴν δι' ὅλους ἀνεξάντλητον διάχυσιν! «Ἐ! τὸν κύριον δ' Ἐσπαλιῶν! καὶ πῶς ἔχει, μαρκήσιε;...»

«ὦ ὦ! γέρω Καβαντοῦ μου, καὶ ἢ πρόωρα;...»

«Χαιρετῶ ἐξ ὅλης καρδίας τὸν κύριον πρόεδρον Βεδαρρῖδην.»

Τότε χειραψίαι, περιπτύξεις, αἱ καλά

ἐκεῖναι ἐπὶ τῶν ὤμων χειρονομίαι αἰτινες προσθέτουσιν εἰς τὴν ἀξίαν τῶν λόγων, αἱ ἀνεπαρκεῖς πάντοτε πρὸς ἐνδειξίν τοῦ βαθμοῦ τῆς μεσημβρινῆς συμπαθείας. Ὁ λίγον ἐκάστη συνδιάλεξις διήρκει. Ὁ βουλευτῆς ἦκουε διὰ τοῦ ἐνὸς ὠτός, ἀψηρημένος τὸ βλέμμα καὶ χαιρετίζων ταυτοχρόνως διὰ τῆς χειρὸς τοὺς νεοερχομένους· ἀλλ' ἢ ἀπότομος διὰ καλῶν φράσεων ἀποπομπῆ των δὲν τοὺς δυσανασχέτει. «Καλά, καλά... Ἡ ὑπόθεσις εἶνε εἰς βάρος μου... Κάμετε τὴν αἴτησιν... Ἐὰ τὴν θέσω εἰς πέρας.»

Ἦσαν ὑποσχέσεις διὰ θέσεις ὑπαλλήλων ἐπὶ τοῦ καπνοῦ, εἰσπρακτόρων· ὅ,τι δὲν ἐξήτουν, τὸ ἐμάντευεν, ἐνεθάρρυνε τὰς δειλὰς φιλοδοξίας, τὰς προυκάλει. Δίχως παράσημον, ὁ γέρω καθαντοῦ, ὑστερον ἀπὸ εἰκοσι διασώσεις ναυαγίων! «Στείλατέ μοι τὰ ἐγγράφα σας... Μὲ λατρεύουν εἰς τὸ ναυτικόν! Ἐὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ ἀδικον.» Ἡ φωνὴ του ἀντήχει, θερμὴ καὶ μεταλλικὴ, πλήττονσα, ἀσπώσα τὰς λέξεις. Ἐὰ τὰς ἔλεγε τις κυλισμὸν χρυσῶν νομισμάτων ὅπως καινούργων. Καὶ ὅλοι ἀπήρχοντο κατεγοητευμένοι ἐκ τοῦ ἀποστρίβοντος νομίσματος, κατήρχοντο τὴν λεωφόρον μὲ τὴν ἀκτινοδόλον ὄψιν μαθητοῦ ἀποκομίζοντος τὸ βραβεῖόν του. Τὸ ὠραιότερον του διαβολικοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου ἦτο ἡ θαυμαστὴ τὸν εὐχέρεια περὶ τὸ ἰδιοποιεῖσθαι τὰς ἀποχρώσεις, τὸ ὕψος ἐκείνου πρὸς ὃν συνδιελέγετο, καὶ φυσικώτατα, ὅπως ἀσυνειδήτως. Πειστικός, μετὰ τοῦ προέδρου Βεδαρρίδου, ἐπίσημος τὴν χειρονομίαν καὶ τὸ στόμα ἐν σχήματι καρδίας· ἀρειμάνιος τὸ ὕψος καὶ τὸν πῖλον ἐν ἀτάκτῳ στάσει ὅτε ὠμίλει πρὸς τὸν στρατάρχην Ροδεμῶρ, καὶ μετὰ τοῦ Καθαντοῦ θέτων εἰς τὰ θυλάκια τὰς χεῖρας, κάμπτων τοξοειδῶς τοὺς πόδας καὶ ἀπομιμούμενος τὴν στάσιν τῶν ὤμων τοῦ γηραιοῦ θαλασσίνοῦ. Κατὰ καιροῦς, μετὰ δύο περιπτύξεων, ἐπανήρχετο εἰς τὰς Παρισινὰς του, ἀκτινοδόλος, σπογγίζων τὸ περίρρυτόν του μέτωπον.

— Ἀλλά, Νουμᾶ μου, τῷ ἔλεγε ταπεινοφώνως ἡ Ὁρτηνσία χαριέντως μειδιῶσα, ποῦ θὰ εἴρῃς τόσας θέσεις εἰς τὰ καπνοκοπήτρια ὅσας τοῖς ὑπόσχεσαι;

Ὁ Ρουμεστάν ἐκλίνε τὴν χονδρὰν του σγουρὰν κεφαλὴν ἢς ἡ κορυφὴ ἦτο ἐλαφρῶς φαλακρά: «Δὲν δίδω, μικρά μου ἀδελφὴ, ὑπόσχομαι.»

Καὶ μαντεύων ἐπιτίμωσιν ἐν τῇ σιγῇ τῆς συζύγου του:

«Μὴ λησμόνει ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Μεσημβρίαν, ἐν μέσῳ συμπατριωτῶν τὴν αὐτὴν ὁμιλοῦντων γλώσσαν. Τὰ κατὰ αὐτὰ παιδιὰ γνωρίζουν τὴν πραγματικὴν ἀξίαν μίᾳς ὑπόσχεσεως καὶ περιμένουν τὰς θέσεις τόσον, ὅσῳ σκοπεῖω νὰ τοῖς τὰς δώσω... Κάμνουν ἀπλῶς λόγον, εὐρίσκουν τὸ πρᾶγμα εὐάρεστον, ἢ φαντασία των ταξειδέου. Διατὶ νὰ τοὺς στερήσωμεν αὐτῆς τῆς τέψεως; Ἐπειτα, βλέπεις, μετὰ τὴν μεσημβρινῶν αἱ λέξεις πάντοτε λαμβάνονται ὑπὸ τὴν σχετικὴν των σημασίαν... Αὐτὰ εἶνε κενολογήματα.»

Εὐρῶν τὴν φράσιν εὐμορφον, τὴν ἐπα-

νελαβε δις ἢ τρίς, τονίζων τὴν τελευταίαν τῆς λέξεως: «κενολογήματα... κενολογήματα...»

«Ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους...» εἶπεν ἡ Ὁρτηνσία, ἥτις βεβαίως ἐτέρπετο πολὺ. Ἀλλ' ἡ Ροζαλία δὲν εἶχεν ἐξευμενισθῆ. Ἐντούτοις οἱ λόγοι σημαίνουσι τι, ἐψηθῆρισε σοβαροτάτη, ὡσεὶ ἀνακινουσα τὰς μυχιαιτάτας τῶν σκέψεών της.

— Αὐτό, φιλάτη μου, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τόπου.

Κ' ἐπεσφράγισεν ὁ Ρουμεστάν τὸ παραδοξολογήμα του διὰ κινήσεως τοῦ ὤμου ἢν ἐτέλει καθ' ἕξιν, ὁμοίως πρὸς τὴν προβολὴν τοῦ ἀναρτῶντος τὴν λωρίδα τοῦ πλανοδίου εμπόρου. Τοιαῦται τινες τοῦ μεγάλου ῥήτορος ἔξεις ἀφ' ὧν ἠδυνάτει ν' ἀπαλλαγῆθαι ἤρκεον ἵνα χαρακτηρίζετο ἀλλαχοῦ ὡς ἄνθρωπος ἐκ τῶν κοινῶν· ἀλλ' εἰς τ' ἀριστοκρατικὰ ὕψη ἐνθα ἦτο περίτλεπτος μετὰ τὸ πρίγκηπος δ' Ἀνάλ καὶ τοῦ δουκὸς Δελά Ροσταγιάδ, ἢ ἔξισ αὐτῆ ἐθεωρεῖτο σημεῖον δυνάμεως καὶ ἰδιορρυθμίας ἐκτάκτου, καὶ τὸ πρόσκειον Ἁγίου Γερμανοῦ κατεθέλετο ἐκ τῆς κινήσεως αὐτῆς τοῦ ὤμου ἐπὶ τῶν εὐρέων νώτων τῶν ὑποδοσταζόντων τὰς ἐλπίδας τῆς γαλλικῆς μοναρχίας. Ἄν ποτε ἡ κυρία Ρουμεστάν συνμερίσθῃ τῶν δοξασιῶν αὐτῶν τοῦ προαστείου, δὲν ἐπραττε πλέον τοῦτο, ὡς δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τοῦ ἀπογοητευσιν ἐκφράζοντος βλέμματός της καὶ τοῦ ὑπεγείροντος τὸ χεῖλος της ἀχρόου ἐκ μελαγχολίας ἄμα καὶ περιφρονήσεως μειδιάματος, ἐφ' ὅσον ὁ βουλευτῆς ὠμίλει. Ἀλλ' ὁ σύζυγός της τὴν ἐγκατέλειπεν αἰθνης, ἐλκυσθεὶς ὑπὸ τῶν ἤχων ἀλλοκότου μουσικῆς ἀπὸ τοῦ σταδίου ἀναδιδομένης ἐν μέσῳ ἐπευφημιῶν τοῦ πλήθους, ὀρθίου, ἐνθουσιώδους, ἀνακράζοντος: «Ὁ Βαλμαζούρ! ὁ Βαλμαζούρ!»

Νικητὴς ἐν τῷ συναγωνισμῷ τῆς προτεραίας, ὁ περιήνημος Βαλμαζούρ, ὁ πρῶτος τυμπανιστῆς τῆς Προδηγκίας, προσήρχετο ἵνα διὰ τῶν ὠραιότερων του στροφῶν χαιρετίσῃ τὴν ἀφῆξιν τοῦ Νουμᾶ. Ἦτο ὄντως περικαλλοῦς ἔξωτερικῶς ὁ Βαλμαζούρ αὐτός, ὁ σπῆεις ἐν μέσῳ τοῦ ἀμφιθεάτρου, μὲ τὴν μαλλίνην του κιτρινὴν ἐσθῆτα, μὲ τὸ περίζωμα τῆς ὀσφύος οὐ ἢ ἐρυθρὰ χροιά ζωηρῶς ἀντετίθετο πρὸς τὸ λευκὸν τοῦ λινοῦ. Ἐκράτει τὸ μακρόν του κ' ἐλαφρὸν τυμπανίδιον διὰ λωρίδος ἀνήρτημένον ἀπὸ τοῦ βραχίονος τῆς ἀριστερᾶς, διὰ τῶν δακτύλων τῆς ὀποίας ἔφερον ἐπὶ τὰ χεῖλη μικρὸν ὀξυαυλον, ἐν ᾧ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐτυμπάνιζε, προπέτης τὸ ὕψος, τὴν κνήμην ἔχων προτεταμένην. Σμικρότατος, ὁ αὐλὸς ἐπλήρου διὰ τὴν ἤχων του τὴν ἔκτασιν δίκην βόμβου τεττίγων, λίαν κατάλληλος διὰ τὴν διαυγὴ αὐτὴν, τὴν κρυσταλλίνην ἀτμόσφαιραν, ἐνθα τὸ πᾶν ἀναπέμπει δονήσεις, ἐν ᾧ τὸ τυμπανίδιον συνῴδευε διὰ τῶν κρότων του τὸ ἦσμα.

Ἐν τοῖς ἤχοις τῆς ὀλίγον τι τραχείας καὶ ἀγροίκου αὐτῆς μουσικῆς, πλέον ἢ ἐπὶ τῇ θέᾳ παντὸς ἄλλου ἐκ τῶν περὶ αὐτόν, ὁ Ρουμεστάν ἐδῆλεπε πρὸ αὐτοῦ ἀναβιοῦσαν τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν καθ' ἕνα, μικρὸς ἐπαρχιακὸς ταραξίας, διέτρεχε

κατὰ τὰς ἐορτὰς τὴν ἐξοχὴν, ἐχόρευεν ὑπὸ τὰς πολυφύλλους πλατάνους τῶν χωρικῶν πλατειῶν, ἐν τῷ λευκῷ τῶν λεωφόρων κονιορτῷ, ἐπὶ τῆς ἀρωματώδους φυτείας τῶν ἡλιοκαῶν κλιτύων. Συγκίνησιν τις γλυκεῖα τῷ ἠρέθειζε τοὺς ὀφθαλμούς· διότι μεθ' ὄλα του τὰ τεσσαράκοντα καὶ πλέον ἔτη, τὸν τόσῳ ξηρὸν πολιτικὸν βίον, ἐτήρει ἔτι ἐκ φυσικοῦ προνομιῶν φαντασίαν ἀρκετὴν, τὴν κατ' ἐπιφάνειαν εὐαισθησίαν ἐκείνην ἥτις μᾶς κάμνει ν' ἀπατώμεθα περὶ τοῦ πραγματικοῦ βᾶθους ἐνὸς χαρακτῆρος.

Καὶ ἔπειτα ὁ Βαλμαζούρ δὲν ἦτο τυμπανιστῆς ὡς οἱ ἄλλοι, δὲν ἦτο τις τῶν κοινῶν ἐκείνων ὀργανοπαικτῶν οἵτινες παιανίζουσι συρραφὴν μαχίων τετραχόρων, ἐπρωδῶν ὠδικῶν καφεῶν κατὰ τὰς ἐγγχωρίους πανηγύρεις, ἐξευτελίζοντες οὕτω τὸ μουσικὸν των ὄργανον ἵνα τὸ συμβιδάσῃ πρὸς τὰς συγχρόνους ὀρέξεις. Ὑῶς ὦν καὶ ἔγγονος τυμπανιστῶν, ἐπαιάνιζε πάντοτε στροφᾶς ἐθνικὰς, στροφᾶς ἄς αἱ μάμμαι ἄδουσι κατὰ τὰς ἐσπέρας διὰ τῆς ὑποπρεμοῦσης των φωνῆς κ' ἐγνώριζε τόσας, ἦτο ἀκούρατος. Μετὰ τὰ χριστοῦγεννα τοῦ Σάβολι, ὦν ὁ τονισμὸς εἶνε χορευτικὸς, ὁ ρυθμὸς γοργός, ἐτόνιζε τὸ Ἐ μ β α τ ἦ ρ ι ο ν τ ὶ ν β α σ ι λ ε ῶ ν, ἐφ' οὗ κατὰ τὸν μέγαν αἰῶνα ὁ Τουρέννας εἶχε κατακτήσει καὶ πυρπολῆσει τὸ Παλατινάτον. Κατὰ μῆκος τῶν βαθμίδων ἐνθα ἐκύλιοντο τὰ τερετίσματα ὡς αἱ πτήσεις μελισσῶν, ἐσῆμαινε τὸν ρυθμὸν τὸ ἠλεκτρισθὲν πλῆθος διὰ τῶν βραχιόνων, διὰ τῆς κεφαλῆς, παρρηκολούθει τὸν ἐξοχον ρυθμὸν, τὸν δίκην πνοῆς βορειοδυτικοῦ ἀνέμου διαχέοντα τῆς ἀπολύτου ἐν τῷ σταδίῳ σιγῆς, ἢν μόνον διεπέρωσι οἱ ἐπτονημένοι συριγμοὶ των πανταχόθεν περυσνιζουσῶν χελιδόνων, ὑψηλὰ ἐκεῖ ἐν τῇ αἰθρίᾳ, ἀνυσύχων καὶ ἐκστατικῶν ὡσεὶ ἀναζητουσῶν ἐν τῇ ἐκτάσει τὸ ἐκπέμπον τοὺς ὀξύτατους αὐτοὺς τονισμοὺς ἀόρατον πτηνόν.

Ἄμα ὡς ὁ Βαλμαζούρ ἐπεράτωσε τὸ ἦσμα, παράφοροι ἐξεργάγησαν ἐπευφημίαι. Οἱ πῖλοι, τὰ μανδύλια, ἐκυμαίνοντο εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ Ρουμεστάν ἐκάλεσε τὸν μουσικὸν ἐπὶ τοῦ ἀναδόχου καὶ τὸν περιεπτύχθη: «Μ' ἔκαμες νὰ κλαίσω, ἀθάνατέ μου!» Κ' ἐδείκνυε τοὺς ὀφθαλμούς του, μεγάλους καστανοχρῆστους ὀφθαλμούς, θολοὺς ὑπὸ δακρύων. Λίαν υπερήφανος διότι εὐρίσκετο ἐν μέσῳ κεντημάτων καὶ ξιφῶν στρατιωτικῶν μὲ λαβὰς ἐλεφαντίνους, ὁ ἔτερος ἐδέχετο τὰ συχαρητήρια καὶ τὰς περιπτύξεις χωρὶς πολὺ ν' ἀμνηχανῆ. Ἦτο νέος ὠραῖος, τὴν κεφαλὴν ἔχων κανονικὴν, τί μέτωπον ὑψηλόν, τὸ γένειον καὶ τὸν μύστακα ἀποστρίβοντα ἐπὶ τῆς ἡλιοκαοῦς του ὀψεως, εἰς τῶν ὑπερηφάνων ἐκείνων χωρικῶν τῶς κοιλάδος τοῦ Ροδανοῦ οἵτινες οὐδὲως μετέχουσι τῆς ὑποούλου πανουργίας τῶν χωρικῶν τῆς πεδιάδος. Ἡ Ὁρτηνσία πάραυτα παρετήρησε πόσον ἡ χεὶρ του διεγράφετο λεπτὴ ὑπὸ τὸ μεμαυρισμένον του χειροκτίον.

(Ἀκολουθεῖ.)

(Μετάφρασις)

K. I. Πρασαῖ